

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๘

อย่ามองข้ามธรรม

ก่อนจ้งหัน

สติเป็นสำคัญนะ ไม่ว่ากิจการงานใดสติเป็นสำคัญ ยิ่งการภาวนาด้วยแล้วติดแนบกับตัวตลอด อิริยาบถเคลื่อนไหวสติติดแนบๆ ตลอดเวลา ทีนี้เวลาเราภาวนาจริงๆ มันก็ง่ายขึ้นๆ ถ้าปล่อยไปตามบุญตามกรรม เวลาจะภาวนามันก็ไม่อยู่ ร่างกายก็รำคาญ อะไรรำคาญ นั่นเห็นไหมล่ะ การฝึกจิตเป็นของง่ายเมื่อไร จิตนี้เป็นตัวมหากภัยและมหาคุณอยู่ด้วยกัน ศาสดาของเราเป็นศาสดาเอก จับเอาจุดนี้แล้วจะกระเทือนถึงพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ท่านเลิศเลอเพราะเหตุนี้ นั่น อันนี้เป็นจุดสำคัญมากของศาสนา พุทธศาสนาของเรารวมลงในจิตตภาวนา นี่เป็นที่รวมแห่งความดีความชั่วทั้งหลาย จะมารวมรู้กันที่ใจ ละกันที่ใจ อันนี้สำคัญมากทีเดียว

เราจะได้เห็นใจเลิศเลอขึ้นจากการภาวนาตามหลักพุทธศาสนา แต่ที่ใจเลวอยู่ตลอดเวลาทั่วโลกดินแดน ก็เพราะกิเลสเป็นศาสดา กิเลสเป็นศาสดาแล้วเลวตลอดๆ สอนคนมีแต่ลากลงๆ ธรรมพระพุทธเจ้าท่านจุดขึ้นลากขึ้น จำให้ดีนะทุกคนๆ อย่าให้เสียประโยชน์ เกิดมานี้ก็ปีก็เดือนพวกเรากันหนึ่งๆ วันหนึ่งๆ ได้ทดสอบตนบ้างหรือเปล่า ระยะเวลาเป็นระยะที่ควรจะทดสอบแล้ว ทดสอบตัวเอง ตั้งแต่ตื่นนอนมาถึงค่ำนี้ได้สร้างความดีความชั่วอะไรบ้าง ทำความดีความชั่วอะไรบ้าง ทดสอบ ย่นเข้ามาจนกระทั่งถึงจิตใจ

นักภาวนาเราตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับมันเปลวไปยังไถ่ ก็ร้อยก็พันก็หมื่นก็แสน กี่ล้าน กี่ล้านๆ ครั้ง นั่นความเปลวของจิต ความมีสติได้สักเท่าไร นี่สำคัญมากนะ เราได้ทำแล้วก่อนที่จะตั้งรากฐานได้ คือตั้งสติ ได้นำมาเป็นคติแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย คือทดสอบทุกสิ่งทุกอย่าง เจริญแล้วเสื่อมๆ จิตเราเจริญแล้วเสื่อมอยู่เป็นเวลา ๑ ปีกับ ๕ เดือน แหมเหมือนตกรนกรกทั้งเป็นในหัวอก เวลาจิตเจริญขึ้นแล้วมันสุขมันอะไรพูดไม่ถูกทั้งนั้น เราไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นไม่เคยเป็นก็ไม่รู้จักวิธีการรักษา พอหย่อนยานไปบ้างเพราะเห็นว่ามีความสุขก็ตายใจคนเรา ทีนี้มันเสื่อมละซิ พอเสื่อมก็ติดใหญ่ทีนี้ เสื่อมใหญ่เลย ติดตามกันๆ ไม่ทันพีดกันอยู่นี้ เจริญแล้วเสื่อมๆ ไฟสุ่มหัวอกนี้เป็นเวลา ๑ ปีกับ ๕ เดือน แหมเหมือนตกรนกรกทั้งเป็นเราไม่ลืม

จึงประมวลเหตุผลกลไกลงได้มาลงจุดที่ภาวนา เอาคำบริกรรมเป็นหลัก เช่น พุทโธๆ ติดกับจิต เอาสติแนบเข้าไป กิเลสเกิดขึ้นมันขึ้นช่องนี้ ทีนี้เอาพุทโธติดเข้าไป ปิดไว้เลยนะ เอาพุทโธปิดช่องที่กิเลสขึ้น กิเลสคือตัวสังขารมันออกมา อวิชชาปัจจุชา สงขา

รา อวิชาเป็นพลังใหญ่หนุนออกมาให้เกิดสังขาร ให้อยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น
อยากทุกอย่าง สร้างแต่ความทุกข์ใส่ตัวเอง ทีนี้เอาพุทโธปิดเข้าไป สติติดแน่นเลยๆ ลงใจ
ละทีนี้ เราขาดคำบริกรรม ทีนี้จะเอาคำบริกรรม เอา ถึงไหนถึงกัน เจริญแล้วเสื่อมๆ มาปี
กับ ๕ เดือนไม่สนใจ เอา อยากเจริญๆ อยากเสื่อมๆ ไป แต่พุทโธนี้จะพรากจากกันไม่ได้
กับสติ ฟัดกันเลย

พอลงใจกันแล้วมันก็เหมือนนักมวยเขาจะต่อยกัน พอระฆังเป๊งก็ชัดกันเลย อันนี้
พอลงใจเรียบร้อยแล้ว นี่เหมือนระฆังดังเป๊งนะในหัวใจเรา เอาละทีนี้พุทโธกับสตินี้จะต้อง
ติดแน่น เผลอไม่ได้เลย ว่างั้น นั่นละทีนี้จึงได้เห็นเรื่องเจ้าของ เห็นเรื่องกิเลส พอระฆังดัง
เป๊ง สติกับพุทโธติดแน่นเลยไม่ให้เผลอจริงๆ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่มีเผลอเลย
ท่านทั้งหลายเชื่อหรือไม่เชื่อ จนอกจะแตกนะ คือสังขารมันอยากคิดอยากปรุง มันดัน
ขึ้นมาๆ เหมือนอกจะแตก เอา แตกกก็แตกแต่ความเผลอไม่มี เหมือนนักมวยเขาต่อยกัน
พลิกคว่ำพลิกหงาย พลิกทำไหนก็พลิกแต่สติเขาจะไม่เผลอในการต่อยกัน

นี่ก็เหมือนกัน สตินี้จะไม่ยอมให้เผลอๆ วันแรกนี้หนักมาก วันที่สองรองกันลงมา
วันที่สามค่อยเบา เห็นผลประจักษ์ ความผลัดกันของกิเลสตัวนี้ค่อยเบาลงๆ ต่อจากนั้น
พุทโธๆ นี้เรียกว่างานของธรรม คิดนั่นคิดนี่เป็นงานของกิเลส พุทโธเป็นงานของธรรม
ปรากฏผลขึ้นมาด้วยความสงบเย็นใจ ทีนี้ก็เอาใหญ่เลย นี่เราพูดถึงเรื่องการตั้งสติ พอได้สาม
วันส่วนที่นี้จิตลงสู่ความละเอียดจนกระทั่งบริกรรมไม่ได้เลย หหมด คำบริกรรมหมด เหลือ
แต่จิตละเอียดแน่วอยู่ในนั้น คำบริกรรมปรุงยังงี้ก็ไม่มีๆ เกิดความสงสัยทำไมจึงไม่มี เรา
ติดแน่นกันมากกับคำบริกรรม

เอา ไม่มีก็ให้อยู่กับความรู้ที่ละเอียดๆ นี่แหละ มันสงบตัวเข้าไปไม่ปรุง ปรุงยังงี้ก็
ไม่มี เป็นเหตุให้สงสัย ทำไมบริกรรมมาตลอดพุทโธ วันนี้ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ คือจิตมัน
ละเอียดๆ เข้าไป ทีนี้ปรุงไม่มี สังขารปรุงเท่าไรก็ไม่ขึ้น เอา เมื่อไม่ขึ้น อะไรที่จะจับกันได้
เป็นที่เกาะที่ติดของสติ ก็เอาความรู้ที่ละเอียด เอาสติติดกับความรู้นั้นเลย พอจิตขยับตัว
ออกมา มันก็เหมือนเราตื่นนอน เวลาตื่นมันก็ตื่นคนเรา เวลาหลับก็หลับ อันนี้เวลาจิตสงบ
ก็สงบ ปรุงไม่ได้เลย พอจิตขยับออกมานี้เอาพุทโธติดเข้าไปๆ นี่ละการตั้งตัวได้ ท่าน
ทั้งหลายให้จำไว้ นักปฏิบัติเฉพาะอย่างยิ่งพระเรานะ ตั้งสติ

กิเลสจะขนาดไหนก็ตาม สตินี้มีอำนาจมากครอบไว้เลย สตินี้สำคัญมาก ขออย่าให้
เผลอ กิเลสจะออกจนอกจะแตกมันก็อยู่ภายใน สติบังคับไว้ๆ จำให้ต๊ะ วันนี้นำพูดถึงเรื่อง
การตั้งใจภาวนา อยากตั้งตัวได้ นักภาวนาเราส่วนมากเหลวไหลๆ คือไม่มีหลักมีเกณฑ์ นี่
แสดงหลักเกณฑ์ให้ท่านทั้งหลายฟัง เอาสติจับๆ ไม่มีการมีงานอะไร จะไปไหนสติอยู่กับ
ตัว ไม่ใช่คนตาย ตั้งให้ต๊ะ เมื่อสติปัญญาได้รักษาใจอยู่ตลอดเวลาแล้ว ใจจะมีความ

ปลอดภัยๆ ก็เลสมีอยู่ก็หมอบที่นี้ ธรรมทำงาน เข้าใจนะ จากนั้นก็ตั้งตัวได้ เราตั้งตัวได้ ตั้งแต่บัดนั้นเราพูดจริง ๆ

จิตเจริญแล้วเสื่อม ๆ ปีกกับ ๕ เดือน แทบว่าจะเป็นจะตาย ตกนรกทั้งเป็น จึงได้มาหาอุบายวิธีการตั้งใหม่แบบนี้ละ แบบตั้งสติไม่ให้เผลอ จนกระทั่งตั้งหลักได้ จิตที่เคยเจริญแล้วเสื่อม ๆ ที่นี้เจริญแล้วไม่เสื่อม พอตั้งสติแบบนี้แล้วไม่เสื่อม ไม่เสื่อมก็ขึ้นเลย ขึ้นเลยก็หนักเลย จิตเสื่อมคราวนี้เราต้องตาย บอกงั้นเลย เพราะเราขีดเหลือประมาณแล้ว คราวนี้ถ้าหากว่าจิตเราเสื่อมลงไปนี่เราต้องตาย จะตายแบบไหนมันจะเป็นได้แหละ เพราะนิสัยอย่างนี้ เด็ดจริง ๆ เลยไม่เสื่อม ๆ พัดกันเลย ๆ

จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่สนามเวทียิ่งใหญ่ นั่งตลอดรุ่ง นี่ละพอได้หลักแล้วขึ้นนั่งตลอดรุ่ง ๆ หามรุ่งหามค่ำอย่างที่เคยพูดให้ฟังแล้ว จากนั้นจิตก็พุ่งขึ้น ๆ ก็ไปนอนตายอยู่ในสมาธิเสีย มันสบาย นี่เห็นไหมผลของงาน จิตที่เคยพุ่งช่านรำคาญอยากจะคิด มันก็รำคาญไม่อยากคิด รู้ความสงบไม่ได้ ความสงบเย็นสบาย เหมือนหินทับหญ้าเอาไว้แน่นแหละ จากนั้นปัญญาที่พุ่งออกเลย จำให้ตึะนะนักปฏิบัติเรา

การสอนนี้สอนอย่างแม่นยำ เราผ่านมาแล้วทุกอย่างนำมาสอน จึงไม่สงสัย ไม่ว่าธรรมะชั้นใดภูมิใด เราไม่สงสัยในการสอนโลก เต็มหัวอกอยู่นี้เราไม่มีสงสัย พระพุทธเจ้าก็พระองค์ ๆ ไม่ทูลถามท่าน เจอพระพุทธเจ้า เห็นพระพุทธเจ้าหรือไม่เห็น ขอให้เจอธรรมดวงนี้ใจดวงนี้เข้าไปเถอะเป็นธรรมธาตุนี้ จำเหมือนกันหมด พวกกันจำเอานะ ที่นี้ให้พรวันนี้เทศน์สักหน่อย พระจะไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร โลกโลกเล็ก

หลังจั้งหัน

ที่วัดร้าง(หมู่บ้านตาด) นั้นเราดูแลรักษาอยู่ ก็เลยสละให้ทางวิฑูซึ่งเป็นประโยชน์ สาธารณะด้วยกัน เรามอบให้เป็นสาธารณประโยชน์ทั้งหมดเลย มีต้นสักต้นอะไรวุ้ยนั้นจะทำอะไรก็แล้วแต่ เขากำลังเบิกออก ดูเหมือนก่อกำแพงด้วยอะไรด้วย เราถ้าอนุญาตแล้วให้หมด ก่อนอนุญาตพิจารณาก่อนทุกอย่างนะ อย่างเขาจะมาสสร้างศาลงศาลาอะไรในวัดร้างนั้น เราไปไล่ออกเลย พวกผู้ใหญ่บ้านกำนันเขาจะมาสสร้างศาลงศาลา ไปไล่หนีเลย อันนี้ให้เลยมันเป็นประโยชน์มากมาย โห เสียงอรรถเสียงธรรมเป็นของเล่นเมื่อไร จะได้ยินง่าย ๆ หรือคน ก็เลสมันปิดหูปิดตาไว้มันไม่ให้ออกไปหาอรรถหาธรรมอย่างง่ายตายนะ มันปิดมันก็ดมันขวางเอาไว้ ทางภาคใต้ได้แล้วต่อไปก็จะได้ทั่ว ๆ ไปแหละ

เราเป็นห่วงจริง ๆ เป็นห่วงพี่น้องชาวไทยเราเกี่ยวกับเรื่องจิตใจ รู้สึกว่าห่วงเห็นธรรมะมากทีเดียว ด้วยเหตุนี้เองที่ว่าเราจะเป็นผู้นำ ประกาศนี้โลกทั้งหลายทราบทั่วกัน เฉพาะประเทศไทยเราทราบทั่วกันอย่างเปิดเผยว่า ช่วยชาติก็หมายถึงวัดตุ แต่เรามันไปพร้อมกันเลย เราพิจารณาไว้หมดแล้ว คราวนี้ธรรมะจะได้กระจายออกบ้าง สู้หัวใจ

ประชาชนชาวพุทธเรา ซึ่งห่างเหินจากศาสนามานาน คราวนี้ธรรมะจะได้แทรกเข้าไปพร้อม ๆ กันกับด้านวัตถุ ยกฐานะของวัตถุเพื่อชาติแล้วยกฐานะของจิตใจด้วยอรรถด้วยธรรม มันก็เป็นไปตามนั้นเวลานี้ วัตถุของเราช่วยมาส่วนใหญ่แล้วก็หยุดไป เว้นแต่ประเภทน้ำไหลซึม ทองคำเราเป็นน้ำไหลซึม ค่อยไหลซึมเข้า ส่วนธรรมะนี้กระจายออกเรื่อยกว้างขวางออกเรื่อย ให้เป็นประโยชน์แกโลก

ก็คิดดูซินางยักษ์ที่เคยจองกรรมจองเวรกันมากับผู้หญิงแม่ลูก พอไปเจอกันเข้า เขาเคยผูกกรรมผูกเวรกันมานานนะ ที่แรกก็ดูเหมือนเป็นพังพอนมากินลูกไก่ แล้วแม่ไก่ก็ผูกกรรมผูกเวร ต่อไปก็กินกันมาเรื่อย สืบทอดมานานแสนนาน ก่อกรรมก่อเวรกันมา วันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่กรรมเวรจะขาดจากกัน พอติไปเจอกับแม่ลูกที่วัดพระเชตุวัน นางยักษ์เห็นก็วิ่งไล่เลยจะกินลูก ทางนี้ไม่มีที่หลบซ่อนก็วิ่งเข้าหาพระพุทธเจ้า วิ่งเข้าไปวัดพระเชตุวัน พระพุทธเจ้าก็รับสั่งให้เข้ามาทันที มันจะไล่กินลูกผู้หญิงคนนั้น เพราะเขาก่อกรรมก่อเวรกันมา วาระนี้กรรมเวรกำลังจะสิ้น พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาตัดสินให้ตลอดตัดสินกรรมเวร เขาจะกินกันเวลานั้นก็ไม่ได้กิน

พระพุทธเจ้าเทศนาว่าการ นางยักษ์ก็เป็นคนเหมือนกันได้สำเร็จพระโสดา เห็นใหม่ละจิตใจลงเสียอย่างเดียว เราพูดถึงเรื่องจิตนะ มันจะเป็นไฟเหมือนนางยักษ์ที่ตนนั้นจะกินลูกของผู้หญิงคนนั้นสุด ๆ ร้อน ๆ เป็นยักษ์กำลังจะกินอยู่ นั้น พอได้ฟังธรรมพระพุทธเจ้าเสร็จเรียบร้อยแล้วจิตลงปิ้ง สำเร็จพระโสดา หลังจากนั้นแล้วพระพุทธเจ้าก็ว่าเอาที่นี้เธอขาดกรรมขาดเวรต่อกันเรียบร้อยแล้ว ที่จิตใจเป็นยักษ์เป็นมารต่อกันมาเป็นเวลานานแสนนาน คราวนี้เป็นอันว่าขาดสะบั้นลงแล้ว กรรมของเธอทั้งหลายไม่มีแล้ว มีแต่คุณล้วน ๆ เอา ผู้หญิงคนนี้มอบลูกให้แม่ใหม่ชมบ้างซิ คือแต่ก่อนแม่ใหม่คือยักษ์ใหญ่จะกินลูกคนนี้ พอจิตลงเสียอย่างเดียวเท่านั้น

พระพุทธเจ้าทรงทราบหมดนี้ แทะทะลุไปหมด เอา มอบลูกให้แม่ใหม่ชมบ้างซิ ทางนี้เหมือนกับจะกระอักเลือดเดี๋ยวนั้น ก็ไล่กินลูกกุมาสด ๆ ร้อน ๆ ยังจะมอบลูกไปให้มันกินอีก แต่เพราะเชื่อพระพุทธเจ้าจึงยอมตาย แม่ก็ยอมตาย มอบลูกให้นางยักษ์ตนนี้มอบให้แล้วก็คอยดูกลัวมันจะงาบลูกตัว พอนางยักษ์ก้มไปหาลูกก็เห็นว่ากินเลยร้องขึ้น เขาก้มไปหอมลูก แม่ใหม่ เลยสนิทใจ ต่อมาทั้งสองคนนี้เลยเป็นมิตรกัน ธรรมประสาณให้เลยเลิกจองเวรกันตั้งแต่บัดนั้น เห็นใหม่ใจเป็นยักษ์มาแท้ ๆ พอสงบปั๊บเท่านั้นกลายเป็นแม่กับลูกกันไปเลย

นี่ละฟังซิ ใจเป็นของสำคัญนะ มันจะแข็งกร้าวขนาดไหน จะกินคนได้ทั้งคน พอติไปเจอธรรมคือศาสดาองค์เอกเข้าที่นั่น สาดธรรมเข้า จำขึ้นใจอ่อนไปด้วยกันหมด กินไม่ได้ นั่น สำเร็จเป็นพระโสดาแล้วกินได้ยังไง นั่นละถือศีล ๕ เป็นหลักธรรมชาติ ทำนว่า

ศีลธริยะ สมุจเฉท เป็นศีลละเว้นโดยหลักธรรมชาติ ขาดสะบันไปเลยจนกระทั่งวันตาย ไม่มีเจตนาอะไรที่จะทำศีลของตนให้ขาด นี้ยัภษณ์นี้ ทั้งๆ ที่ไล่ตามกันมาจะกินลูกคนนี้ กลับมาเป็นลูกเป็นแม่กันด้วยความสนิทใจ เพราะธรรมประสานเข้ากันที่ นั่นเห็นไหม อำนาจของธรรมเป็นอย่างนี้ละ

เพราะฉะนั้นโลกทั้งหลายอย่าก่อกรรมก่อเวรกัน ให้ถือนางยักขิณีเป็นคติตัวอย่าง อันดี เคียดแค้นให้ผู้ใด ผูกกรรมผูกเวรกับใคร อย่าไปทำมันจะก่อกรรมก่อเวรตลอดไป ให้มีธรรมในใจทุกคนๆ ให้มีความเมตตาสงสารซึ่งกันและกัน ให้อภัยกัน คนเรามี ผิดพลาดได้ สัตว์ก็ผิดพลาดได้ สัตว์ผิดพลาดเราก็เห็น ยกตัวอย่างนะ เราอยู่ที่วัดจักรราช นั่งอยู่บนศาลา หมาตัวนี้มันอยู่ใต้ถุนศาลา มันเป็นเจ้าของใหญ่ อำนาจใหญ่ หมาตัวนี้วิ่ง มานั่น พอตัวนี้เห็นมันก็วิ่งไล่ พอดีกับฝนตกใหม่ๆ น้ำยังขึ้นอยู่ตรงนั้น มันวิ่งไล่หมาตัวนั้น วิ่งไปมันลื่นเลยล้มทั้งหงาย ขาชี้ฟ้าทั้งสี่ขาเลย ล้มทั้งหงายอย่างนี้จริง ๆ เราเห็นกับตา โอโห ตั้งสี่ขายังล้มได้ พระท่านอดหัวเราะไม่ได้เหมือนกัน ขบขันหมาล้มทั้งหงาย

นี่มันผิดพลาดได้คนเรา ตั้งแต่หมามันยังผิดพลาดได้ มันไปไล่หมาตัวหนึ่งไม่ได้ ตั้งใจให้ล้ม ก็ยังล้มขาชี้ฟ้าได้ คนเรามีผิดพลาดได้จึงต้องให้อภัยกัน คนเราเมื่อให้อภัยกัน แล้วเย็นไปทั้งนั้นแหละ การผูกโกรธผูกแค้นกันนี้หาความเย็นไม่ได้ ความโกรธความแค้น นั้นละมันเผาเจ้าของอยู่ในใจ แล้วก็ไปเผาคนอื่นให้กระจายไปหมด นี่ละเรื่องของกิเลสคือ เรื่องพินเรื่องไฟ เรื่องธรรมคือน้ำดับไฟ จิตใจเย็นฉ่ำ เห็นไหมยักขิณีตนนั้นเอาลูกคนนั้น มาเป็นลูกตัวเอง เป็นแม่ใหม่ขึ้นมาทันทีด้วยความสนิทใจด้วยธรรม เห็นไหมละ เป็นอย่าง นั้นละ เป็นยัภษณ์แท้ๆ เลยหยุด ตั้งแต่นั้นยัภษณ์ไม่มีเลย อำนาจแห่งธรรมเป็นอย่างนั้น

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์เรื่องอรรถเรื่องธรรม อย่าพากัน เหยียบย่ำทำลายธรรม เอาแต่พินแต่ไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน ใหญ่เท่าไรยิ่งอำนาจ บาดรหลวงป่าเถื่อน กองไฟยิ่งสูง รบราฆ่าพินกันนี้มีแต่เรื่องความโกรธความเคียดแค้น อำนาจบาดรหลวงป่าๆ เถื่อนๆ เอามาฆ่าพินรันแทง โลกสงบเมื่อไร กิเลสอยู่ที่ไหนไม่มี สงบ มันชุมนุมกันได้ที่ไหนขึ้นเลยๆ กิเลสรวมหัวกันแล้วก็ไปไฟกองใหญ่ขึ้นมาเผาโลก เขาเรียกสงครามโลก มันไหม้ไปทั่วดินแดน นี่ละอำนาจของกิเลส อำนาจของธรรมดับกัน ดับลงไป ไม่รบ รบหาอะไร ตั้งแต่ยุगतเรา เรายังปิดมันออก ดีไม่ดีมันเสียด้วยซ้ำไป อัน นี้คนทั้งคนจะไปฆ่ากันได้ลงคอหรือ เขาก็คน เราก็คคน คิดถึงว่าคนเสมอกันแล้วทำกันไม่ ลง

ทุกสิ่งทุกอย่างแยกออกไปเป็นแขนงก็เหมือนกัน คิดไม่ตืออะไรต่อกันนี้ก็จะรับกันได้ ด้วยธรรมๆ พากันจำเอานะ ไม่มีธรรมแล้วโลกนี้หาความร่มเย็นไม่ได้ อย่ามองข้ามธรรม เวลานี้โลกกำลังมองข้ามธรรม หาแต่ความเดือดร้อนใส่กันนั้นละ เวลานี้เมืองไทยเรากำลัง

จะหย่อนบัตรกัน อันนี้ก็อันหนึ่งเหมือนกัน ไฟเหมือนกัน ใครก็จะเอาให้ได้อย่างใจๆ แล้ว
 รบกัน ระหว่างผู้อยากเป็นใหญ่นั้นละรบกันไปก่อน จากนั้นมาก็เหยียบประชาชนราษฎรให้
 แหกเหลวไปตามๆ กันหมดถ้าเป็นกิเลส ถ้าเป็นธรรมแล้วปกครองด้วยความร่มเย็นเป็น
 สุขไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นเป็นธรรม

ใครเป็นผู้ใหญ่ก็ขอให้เป็นผู้ใหญ่จริงๆ นำผู้น้อยให้ผาสุกร่มเย็นจริงๆ อย่าให้เป็น
 ฟืนเป็นไฟเผาผู้น้อยให้แตกเหลวเป็นถ้ำเป็นถ่านไปใช้ไม่ได้นะ พวกจำทางรัฐบาลก็
 คือคนเหมือนกันนั่นแหละ ตั้งชื่อตั้งนามเฉยๆ ยกให้เป็นผู้มีอำนาจปกครองบ้านเมืองเพื่อ
 ความร่มเย็น ไม่ใช่ปกครองบ้านเมืองด้วยเอาไฟเผาเป็นถ้ำเป็นถ่าน ใครเป็นผู้ใหญ่
 ขึ้นมาเป็นไฟกองใหญ่เผาทั้งใช้ไม่ได้นะ พวกจำทางรัฐบาลงานเมืองที่ดี นั้นจึงเป็นเรื่อง
 ใหญ่โตมาก ปกครองคนทั้งประเทศให้ปกครองโดยอรรถโดยธรรม อย่าเห็นแก่ได้แก่เอา
 เห็นแก่อำนาจบาตรหลวงป่าๆ ถิ่นๆ ซึ่งเป็นเรื่องเผาทั้งเขาทั้งเรา เผาทั้งประเทศชาติ
 บ้านเมืองจนจมไปหมด พวกจำให้ดี เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละพอ

(มีผู้นำพระธาตุหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่พรหมมาถวาย) เอาไว้ข้างบนนั่นแหละ เรา
 เคารพเทิดทูนท่านอยู่แล้ว ของท่านก็มีอยู่ทั้งสององค์อยู่ข้างบน เอาขึ้นไปพระท่านจะจัด
 เอาไว้ที่เดียวกันๆ ที่ไหนๆ เห็นอะไรๆ ก็ว่าขององค์นั้นองค์นี้ เอามาให้เราสู่มสู่มหัวเรา
 ไม่เอานะเราบอกตรงๆ เราไม่ได้รับด้วยช่วยๆ อย่างนั้นนะ เรารับด้วยความมีเหตุมีผลทุก
 อย่าง นี้เราเทิดทูนแล้วนี้ และผู้เอามาก็เอามาอย่างมีหลักมีเกณฑ์ถึงเอามา ไม่ใช่เอาช่วยๆ
 มา เรารับด้วยความเทิดทูน เท่านั้นละ

(ลูกหลานคุณยายทองอยู่ ที่วัดพระธาตุพนม ผากกราบถวายเช็ดสามพันบาทเจ้า
 ค่ะ) คุณยายทองอยู่นี้เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น เห็นรูป(หลวงปู่มั่น) ท่านยืนอยู่ใต้ร่มไม้
 เรายูที่นั่น คือเราไปรับท่าน ท่านไปเผาศพหลวงปู่เสาร์มา กะว่าเผาวันนี้ วันนี้ท่านจะออก
 ตามธรรมดาท่านไม่ยุ่งกับใคร ท่านไปด้วยความจำเป็น เป็นอาจารย์ของท่าน ท่านไปเผา
 ศพให้ ท่านให้เราเฝ้าวัดอยู่ที่วัดนาสีนวน พอเผาศพวันนั้น กะวันนั้นเราก็ออกเดินทางจาก
 วัดนาสีนวนไปเลย ท่านไปพักวัดธาตุพนม เขาเรียกวัดอ้อมแก้ว เดี่ยวนี้ดูไม่เรียกวัดอ้อม
 แก้วที่ธาตุพนม ท่านพักที่นั่น พอเราไปถึงสามแยกน้ำกำมาถามข่าวเขา ชื่อท่านไปที่ไหนตั้ง
 ละ ถามพอดีได้ความเลย ท่านมาถึงแล้ว มาที่ธาตุพนมแล้ว

เราก็บึ่งเข้าไปที่วัดอ้อมแก้ว ไปก็ไปเห็นท่าน เลยไปกราบเรียนคุยกับท่าน ว่า
 สถานที่เราพักอยู่นั้นสบายมากกว่านี้ วังนี้ ที่บ้านฝั่งแดง ที่นี้รู้สึกว่ารุนวาย เพราะท่านเป็น
 ใช้วัดใหญ่มา จากโน้นมาท่านเป็นใช้วัดใหญ่ เราก็กราบเรียนท่าน ท่านว่า หือ เรบอก
 ว่าบ้านฝั่งแดงเวลานี้เป็นวัดร้าง กระผมมาพักอยู่องค์เดียว เรบอกที่นั่นดี สัจมากทุก
 อย่าง ท่านก็ว่าถ้าขึ้นไป พอตื่นเช้าวันหลังท่านไปเลยพอกกราบเรียนท่านแล้ว ท่านเดินไปนะ

ไปพักอยู่ที่นั่น ทีนี้โยมทองอยู่นี้เป็นลูกศิษย์เก่าของท่านที่พระธาตุพนมไปจ้งหัน พอไปจ้งหันแล้ว แกมาด้วยทั้งลูกทั้งหลานเต็มไปหมดมาขอถ่ายรูปท่าน นี่ท่านอนุโลมเต็มที่ท่านไม่ให้ใครถ่ายง่าย ๆ นี่เป็นลูกศิษย์เก่าของท่านตั้งแต่ท่านยังหนุ่ม ก็เลยให้ถ่าย

ถ่ายท่านั่งขัดสมาธิ ทำยืนพาดสังฆาฯ ด้วย แกก็เห็น นี่ละรูปท่านอาจารย์มั่นเรา หลวงปู่มั่นเรา เห็นยืนพาดสังฆาฯ นั่งขัดสมาธิอยู่ที่บ้านฝ่งแดง ท่านเต็มใจให้ถ่าย เมตตา ลูกศิษย์ของท่าน ธรรมดา โหย ใครจะไปถ่ายท่านได้ง่าย ๆ เหรอ นี่ก็เป็นลูกศิษย์เก่าแก่ของท่าน ท่านจึงให้ถ่าย จึงได้เห็นรูปของท่าน ให้เข้าใจเสียว่าโยมทองอยู่เคยเป็นลูกศิษย์ของท่าน เป็นลูกศิษย์เก่าของท่านมาถวายพระธาตุ

(หลวงตาครับ หนังสือพิมพ์เขาลงว่า เขาหาเสียงกันโดยเอาเทศน์หลวงตาไปออกว่า หลวงตามหาบัวเทศน์ ทักษิณ ผู้นำไม่ดี ใฝ่สูงจะเป็นประธานาธิบดี หลวงตามหาบัวเทศน์ แม้ไม่ใช่ผู้นำรัฐบาลที่ดี ใฝ่สูง ลำพองเกินตัว อาจเอื้อมตำแหน่งประธานาธิบดี หวังพึ่งได้ง่าย ๆ เหมือนลิงโดดไม้ผุ เพราะไม่สนความเดือดร้อนของประชาชน นายทองก้อน วงศ์สมุทร ลูกศิษย์ของพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม นี้ในรายการ จับชีพจรข่าว ทางสถานีวิทยุ ๙๖.๕ MHz ดำเนินการโดยอัญชลี ไพรีรัก ถึงข้อความวิพากษ์วิจารณ์การโจมตีการทำงานของรัฐบาลบนเว็บไซต์หลวงตามหาบัวตอทคอมว่า ข้อความดังกล่าวมีที่มาจากการที่รัฐบาลมีอำนาจมืดบอด เปรียบเทียบกับคำพูดของหลวงตามหาบัวก็อาจเป็นกิเลส คือรัฐบาลนี้ลืมหูและพองตัว โดยลืมหูไปว่าขณะนี้ประชาชนมีความเดือดร้อนอย่างไร

ลูกศิษย์ของหลวงตามหาบัวกล่าวว่า การดำเนินการในเรื่องดังกล่าวนี้ ทางรัฐบาลถือเป็นการล่วงเกินในพระราชอำนาจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เช่นที่หลวงตามหาบัวได้กล่าวมา เรียกร้อง และประชาชนก็ร่วมกันเข้าชื่อถึงหนึ่งล้านคน ยื่นให้รัฐบาลหยุดดำเนินการในประเด็นละเมิดพระราชอำนาจ ซึ่งหากรัฐบาลจะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ หากพิจารณาแล้วว่ามีข้อบกพร่อง ก็ควรจะกระทำตัวเป็นผู้นำในการถวายพระราชอำนาจคืน

อย่างไรก็ตามผู้ดำเนินรายการได้ถามว่า ข้อวิพากษ์วิจารณ์ในเว็บไซต์หมายความว่าอย่างไร เพราะก่อนหน้านี้หลวงตามหาบัวถือว่าเป็นแกนนำสนับสนุนรัฐบาล นายทองก้อนกล่าวว่า สิ่งไหนที่ดีท่านก็ให้ความเป็นธรรม เช่นเราหูดัจจกดี ท่านก็พูดว่าคนนั้นหูดัจจกดี แต่สมองเลื่อมท่านก็ต้องพูดว่าสมองเลื่อม ส่วนเลขก็ต้องพูดไปตามตรงว่าใช้ไม่ได้ เช่นอาจเอื้อม ถึงขนาดจะเป็นประธานาธิบดี ก็ต้องมีการเตือนกัน แต่เมื่อนำเงินเข้าประเทศได้ท่านก็ต้องว่าดี แต่เมื่อมันบ้าอำนาจก็ต้องว่ามันบ้าอำนาจ อย่างนี้เรียกว่าตรงไปตรงมา ไม่ใช่ทำผิดก็เ็นดูอยู่เรื่อย ๆ)

การพูดของเรานี้เป็นธรรมสอนโลก ที่ไหนดีก็บอกว่าดี ที่ไหนไม่ดีก็เตือนไว้ เช่น อย่ำลิมเนื้อลิมตัว เราอย่ำลิมก็ดีเท่านั้นเอง เป็นคำเตือนทั้งนั้น ธรรมไม่ทำความชอกช้ำเสียหายแก่ผู้ใด เป็นคำเตือน ที่ไหนไม่ดีก็เตือนไว้ๆ ไม่ได้ว่ารัฐบาลเหล่านี้เป็นประธานาธิบดีแล้วด้วยความต่อต้าน เราก็คงไม่ได้ว่า ท่านเตือน ท่านได้ยินเหตุผลกลไกมาอย่างไรท่านก็อธิบายให้ฟังตามนั้น ให้นำไปเป็นข้อคิดเท่านั้นก็เป็นความถูกต้อง ในฐานะที่เราเป็นลูกศิษย์ที่มีครูมีอาจารย์ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และในฐานะเราเป็นลูกชาวพุทธต้องฟังเสียงธรรม ไม่ฟังเสียงธรรมจมได้ วางั้นเลย แล้วมีอะไรอีกล่ะ

(ที่ลูกศิษย์เขานำมากราบเรียนก็เนื่องจาก พรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามรัฐบาล เขามีหนังสือแบบที่กราบเรียนสักครู่นี้ครับ ไปตามบ้านประชาชน โดยพูดทำนองให้ร้ายท่านนายกทักษิณว่าอยากจะเป็นประธานาธิบดี โดยอ้างว่าหลวงตาเทศน์ว่าอย่างนั้น ซึ่งไม่จริงครับ)

ที่ให้ร้ายอย่างนั้นมันก็ผิด ผู้ที่ไปหาเรื่องใส่คนอื่นเพื่อกอบโกยเอาผลประโยชน์มาสู่ตัว มันก็คือพินคือไฟมาเผาตัวเองนั่นแหละจะเป็นอะไรไป การพูดนี้เราไม่ได้ให้ร้ายต่อผู้ใด เราไปให้ร้ายอย่างนั้นมันก็ผิด เราเตือนในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์เท่านั้นเอง คุณทักษิณจะเป็นอาจารย์ของหลวงตาได้ยังไง ก็ต้องเป็นลูกศิษย์ของหลวงตา หลวงตาในฐานะเป็นอาจารย์ก็สอนลูกศิษย์ จะผิดไปที่ไหนล่ะ สอนลูกศิษย์ก็เพื่อคนทั่วโลก เพราะใครเป็นผู้นำก็เพื่อจะนำคนทั่วประเทศไทยเรา อะไรจะเอนจะเอียงจะผิดจะพลาดไปตรงไหน ธรรมะคอยเตือนๆ เราคอยฟังไปเท่านั้นเอง อย่าไปหาผลประโยชน์จากผู้อื่น เอาความเสียหายใส่ผู้อื่น แล้วมาเอาผลประโยชน์แก้ตน พวกนี้โฆษณาผิด เราพูดจริง ๆ ถ้าทำอย่างนี้แล้วผิด

เราเทศน์เราเทศน์ในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ ชาตินี้เป็นลูกชาวพุทธ เราสอนในฐานะความเป็นอาจารย์ หรือเอาธรรมมาเป็นศาสดาเอกแทน แล้วนำธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนโลกเพื่อความร่มเย็นเป็นสุข ไม่อยากจะให้ผิดให้พลาดไป จึงเตือนเสมอ ตรงไหนที่ดีแล้วก็บอกว่าดีแล้ว ตรงไหนที่ยังไม่ดีหรือล่อแหลมต่ออันตรายก็เตือน ก็มีเท่านั้น เรื่องราว นี้เอาไปออกประกาศโจมตีนายก พวกนี้พวกโจมตีนายกนะ เราไม่เห็นด้วย ถ้าไปประกาศอย่างนั้นเพื่อโจมตีนายกเราไม่เห็นด้วย นี้พวกกองโจรโจมตีนายกซึ่งเป็นคนนำชาติมานาน

เฉพะอย่างยิ่งนายกของเราคนปัจจุบันคนนี้ ใครจะหานายกได้อย่างนี้ไม่มี เราก็บอกอย่างนี้ ผ่านมาไม่ทราบว่าเป็นนายกแล้ว ไม่มีใครที่จะกู้ชาติบ้านเมืองที่กำลังจะล่มจมในคนทั้งประเทศนี้ ฟันขึ้นมาเห็นอย่างชัดเจนอย่างนี้ เงินติดหนี้ติดสินเอ็มเอฟเอ็มเอฟเหมือนเสียงกบนั้น ก็เอาขึ้นมาได้เห็นใหม่ล่ะ ใช้หนี้เขาเรียบร้อยไปแล้ว ใครเป็นคนใช้หนี้

ได้ ก็มีนายกเราคนเดียว แล้วเวลานี้เงินเข้าคลังหลวงตั้ง ๔๗,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ
 หนูใครหามาได้ นายกเราคนนี้ได้ แล้วนายกเราจะมักใหญ่ใฝ่สูงไปไหน ไปหาเรื่องใส่
 นายอะไร

เราพูดนั้นสมมุติ ได้เรื่องมาว่านายกเราอยากเป็นประธานาธิบดี ความอยากเป็น
 อย่างว่าแต่นายก ผู้ที่มันพูดว้อก ๆ อยู่ นั้นมันอยากเป็นยิ่งกว่านายกก็ได้ ไซ้ไหมล่ะ ไปว่าแต่
 นายกอยากเป็น ตัวมันนั่นเองอยากเป็น จึงไปโจมตีนายกเพื่อจะเป็นประธานาธิบดีหรือ
 ใหญ่กว่าประธานาธิบดีอีกก็ได้ เข้าใจไหมล่ะ มันหลายแบบหลายฉบับ

(ใช้หนังสือเล่มนี้ตั้งสองปีครับ) เออ ใช้หนังสือเล่มนี้ตั้งสองปี เรายกขึ้นมา ๑๓ ข้อได้
 อ่านให้ฟังทั่วประเทศแล้วไม่ใช่หรือ นี่ละคุณสมบัติของนายกเราคนนี้ เราจะหาใครเหมือน
 นายกคนนี้ พิจารณาซิ ไปโจมตีทำไมโจมตีนายก เราไม่ได้พูดเพื่อโจมตีนายกนี่นะ เราพูด
 เตือน ถ้าหากว่าความเป็นไปดังที่ได้ยินแ่ว ๆ มาว่าอยากเป็นประธานาธิบดี เราก็คือเตือน
 อย่างมักใหญ่ใฝ่สูงเกินไป ให้ดูฐานะของเจ้าของ ควรจะเป็นไปได้แค่ไหนมันจะเป็นไป ใหญ่
 กว่านั้นอีกก็เป็นไปได้ ถ้ายังไม่สมควรที่จะใหญ่ก็อย่าให้มันสูงก่อนห้าม มันไม่ดี เท่านั้นเอง
 คำเตือน แล้วจะเอาไปหาตีนายกได้ยังไง ไซ้ไม่ได้ พวกนี้พวกโจมตีนายก เอ้า แก้มัดกัน

ผู้กำกับ กราบเรียนหลวงตา การภาวนาของสันติ มีดังนี้

ข้อ 1. ในขณะที่เดินจงกรมของวันหนึ่ง หนูเห็นผู้หญิงแก่ ใบหน้าเหี่ยวย่น มีคาง
 ยาวแหลม ดูจากหน้าแล้วประมาณอายุได้ ร้อยกว่าปี แต่งตัวด้วยชุดเสื้อสีดำตัวใหญ่แขน
 ยาว ปลายเสื้อยาวลงมาปิดที่หลังเท้า เขาใส่หมวกสีดำ มียอดแหลมสูง ปีกหมวกกว้าง หนู
 เห็นผู้หญิงลักษณะนี้ประมาณ 20 คน กำลังขี่ไม้กวาด ซึ่งเหมือนกับไม้กวาดตาด เหาะ
 ตามกันไปเป็นแถว และทันใดนั้นก็ได้เห็นตัวเอง ซึ่งอยู่ในชุดที่กำลังเดินจงกรมอยู่นี้ ขี่ไม้
 กวาดเหาะตามหลังพวกเขาไปด้วย

ข้อ 2. อีกวันหนึ่งขณะที่หนูกำลังจะเตรียมนั่งภาวนา ยังไม่ทันได้เริ่มกำหนดอะไร
 และยังมีสมาธิอยู่ด้วย ทันใดนั้นรู้สึกว่ามีอะไรสักอย่างซ้อนอยู่ในร่างของหนู หรือพูดง่าย ๆ
 เหมือนมาสิงอยู่ ไม่นานเขาก็ออกไป แล้วตัวของหนูก็ออกตามไปด้วย สิ่งที่มาสิงอยู่เมื่อ
 สักครู่นี้ ลักษณะของเขาคล้ายคน แต่มีใบหน้าเป็นลิง ตามเนื้อตัว ไม่ว่าที่คอ ที่แขน ที่มี
 มีขนเต็มไปหมด แต่งตัวเหมือนงู แล้วเขาก็เริ่มสอนหนูทำท่าทางแปลก ๆ หนูทำตามท่าที่
 เขาสอน แล้วหนูก็ตกใจมาก เมื่อได้เห็น ว่า ตัวหนูแบ่งออกไปได้เป็นหลายคน โดยที่ทุก
 อย่างเหมือนกันหมด แตกต่างเฉพาะท่าทางที่กำลังแสดงอยู่ และหนูสามารถทำให้เพิ่มขึ้น
 เป็นหลายๆ คน และลดจำนวนลงได้

ข้อ 3. ขณะนี้ไม่ว่า นั่ง เดิน นอน หรือทำอะไรอยู่ก็ทำตามเช่น เข้าห้องน้ำ อาบน้ำ
 กวาดตาด เดินเล่น หนูจะเห็นตัวหนูในหลายๆ อิริยาบถเจ้าคะ บางครั้งพุ่งขึ้นข้างบน

บางครั้งเหาะเป็นแนวระนาบกับพื้นด้วยความเร็วสูง บางครั้งลอยลงมาจากท้องฟ้าช้า ๆ เหมือนดอกไม้ที่ร่วงลงมาจากต้น แม้กระทั่งในขณะที่กำลังพูด เล่าลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เพื่อนฟัง แล้วช่วยเขียนเพื่อกราบเรียนหลวงตาอยู่ที่นี่ หนูก็กำลังเห็นตัวเอง เดินอยู่บนท้องทะเลที่ไหนก็ไม่ทราบ เป็นทะเลที่เว้งกว้างใหญ่ แต่มีหนูคนเดียว ที่เดี่ยวเดิน เดี่ยววิ่งอยู่บนน้ำ นอกเหนือจากนั้นคือ ตัวหนูรู้สึกได้ทุกอย่าง เหมือนกำลังเดินอยู่บนผิวน้ำจริงๆ เห็นคลื่นมาก็ต้องก้าวขายกให้สูงขึ้น เพื่อจะเหยียบบนยอดคลื่นนั้น เมื่อเหยียบบนผิวน้ำที่กระเพื่อมน้อยๆ ก็ได้รับความรู้สึกว่า พื้นน้ำที่เหยียบอยู่นี้ ไม่นิ่ง มีการไหวกระเพื่อม ส่วนความรู้สึกที่เหยียบบนน้ำนี้ ถ้าจะเปรียบได้คงเหมือนกับ เอาเรือหรือน้อยมาคั้นเฉาะน้ำ แล้วทิ้งไว้ให้จับตัว เมื่อเราแตะดูจะมีความรู้สึกว่า นิ่มๆ ความรู้สึกที่เหยียบอยู่บนน้ำคงพอพูดได้ว่า เหมือนเหยียบอยู่บนเรือหรือน้อยคั้น ขณะพูดอยู่จะเห็นแบบธรรมดา แต่ถ้าหยุดพูด จะเห็นได้ชัดเจนมาก

หลวงตาเจ้าคะ หลวงตาสอนให้หนูมีสติจดจ่ออยู่ที่จิต ยิ่งจดจ่อเท่าไร ภาพเหล่านั้นก็ยิ่งชัดขึ้น หนูหยุดมันไม่ได้ นอกจากจะชัดเจนแล้ว ภาพยังสลับสับเปลี่ยนกันไปเรื่อย ๆ อีกด้วย ก่อนหน้านี้หนูพยายามบังคับไม่ให้ไปดูมัน จนตัวหนูมีความรู้สึกอึดอัด กังวลใจ และเป็นทุกข์มาก เพราะหนูไม่เข้าใจว่า สิ่งที่เห็นนี้ผิดหรือถูก มาในช่วงนี้ หนูทดลองใหม่ โดยการปล่อยทุกอย่าง แล้วแต่อะไรจะเกิดขึ้น เป็นอะไรก็เป็นไป ตอนนั้นหนูรู้สึกสบายขึ้น แต่ภาพก็ยังอยู่ หนูทำอย่างนี้ถูกหรือไม่เจ้าคะ

หลวงตา ถูกต้องแล้วตั้งแต่ยังไม่ถาม เรื่องนั้นเป็นอาการมันจะเป็นอะไรก็เป็น ให้ปล่อยเข้ามาอย่างที่ว่านี้ เราเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือ เรื่องเหล่านั้นมันเป็นแขนงของจิต มันเป็นไปได้ทุกแบบ เราไม่กังวลมันก็จะจับไป ถ้าไปสนใจกับมันมันก็แตกแขนงออกไปอีก อย่าไปสนใจกับมัน ให้ดูแต่อาการของจิตมันเกิดขึ้นแล้วก็ดับไปๆ ก็เลศตัวหลอกลวงมันอยู่ที่นั่น ให้ดูในจุดนี้ให้มาก อย่าไปยุ่งอะไรกับภายนอกมากนัก ตัวยุ่งภายนอกคือออกจากนี้เรามองไม่เห็นมัน มันรวดเร็ว แป๊บออกเป็นภาพแล้ว เป็นภาพต่างๆ ทุกแบบทุกฉบับดังที่เห็นนี้แหละ ไม่ใช่เป็นความจริงทุกอย่างนะ มันเป็นอาการของจิตที่แสดงออก เพราะฉะนั้นจึงให้ย้อนเข้ามาหาจิตนี้ อย่าไปกังวลกับมันนัก ให้ดูที่จิตที่ความเกิดความดับ ดีชั่วเกิดที่จิต ดับที่จิต ดูตัวนี้ด้วยสติ แก้มันด้วยสติ แล้วก็ถอดถอนทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ดีทั้งหลายเหล่านั้นด้วยปัญญาหรือสติของเรา เข้าใจแล้วนะ เอาเท่านั้นละ

ข้อ 4. หนูรู้สึกว่า หนูปฏิบัติเหมือนเดิมทุกอย่าง คือทำตามทีหลวงตาสอนตลอดมา แต่ทำไมผลไม่เหมือนกัน มีการเปลี่ยนแปลงทุกวัน แต่มันก็ทำให้หนูอยากภาวนามาก เพราะอยากรู้ว่า ถ้าทำภาวนาต่อไป มันจะมีอะไรเกิดขึ้นอีก แต่ก็ยังสงสัยว่า ทำไมปัญหา

เรื่องการภาวนาไม่เหมือนคนอื่น เมื่อก่อนหนูมีปัญหา มักจะเก็บไว้คนเดียว แต่เดี๋ยวนี้ที่กราบเรียนถามหลวงตา เพราะกลัวจะเสียเวลาเจ้าค่ะ

หลวงตา ให้สรุปลงมา เรื่องเหล่านั้นเป็นอาการทั้งหมด ทำจิตของเราให้รู้ความ เกิดความดับ เรื่องกิเลสแท้ๆ อยู่ที่นี่ กระจายออกไปข้างนอกมันออกไปจากนี้ ให้ดูที่เกิดที่ดับ ดีเกิดขึ้นแล้วดับ ชั่วเกิดขึ้นแล้วก็ดับ อาการต่างๆ จะเกิดขึ้นจากนี้แล้วดับไปด้วยกัน ทั้งนั้น ให้ดูอยู่จุดนี้นะ พอทราบจุดนี้แล้วอะไรมันจะว่างไปหมดเลย มีแต่ประมวลจิตให้เข้ามาสู่จุดศูนย์กลาง สติกับจิตอยู่ด้วยกัน เรื่องนอกปล่อยมันไป อาการนี้ไม่มีประมาณ พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz